

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 38 * 17. září 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne
Zasedání
generální synody
duchovenstva
naší církve

V DEJVICKÉM HUSOVĚ SBORU ZASEDALA GENERÁLNÍ SYNODA DUCHOVENSTVA

V dejvickém Husově sboru zasedala v pátek 8. září generální synoda duchovenstva naší církve. Hlavním bodem programu bylo představení kandidátů na úřad patriarchy.

Synoda byla zahájena bohoslužbou, kterou vedl brněnský biskup ThDr. Petr Šandera, který v kázání mj. uvedl, že bychom měli volbu odevzdat Bohu a řídit se tichým hlasem Krista, který je uprostřed nás. Pro Boha není důležité nicí vlastní já, ale srdce. Základním zákonem církve je Kristovo smýšlení, které bychom měli hledat a řídit se jím.

Po bohoslužbě řídil generální synodu plzeňský biskup Mgr. Michael Moc, který předal slovo generálnímu tajemníkovi sněmu dr. T. Buttovi a předsedovi sněmovního legislativně právního výboru dr. J. Hradilovi.

ThDr. Tomáš Butta, Th.D., uvedl, že v poslední době slyší hlasy, že je úřad patriarchy u nás v církvi zbytečný. S tímto názorem nemůže souhlasit, protože úřad patriarchy patří k tradici naší církve a také všichni předešlí patriarchové, jejichž krátkou historií nastínil, církve ve své době ovlivnili. Po minulém období, kdy jsme se dostali do krize, bude zvolení patriarchy signálem, že církve krizi překonala a pokračuje ve své tradici.

ThDr. Jan Hradil, Th.D., sdělil, že převzal funkci předsedy legislativně právního sněmovního výboru s mnoha problémy. Několik týdnů prosil prostřednictvím Českého zápasu o podněty k práci, ale dostal pouze dva. O podněty tedy požádal znovu účastníky generální synody a sdělil, že je

třeba přehodnotit úlohu laiků v církvi. Dále uvedl, že je nutné dodržovat církevní řády a pokud je někdo považuje za špatné, měl by dát podnět k diskusi o změně.

Dále dostal slovo místopředseda ústřední rady ing. Karel Rauš, který zastupoval nepřítomného správce církve královéhradeckého biskupa Štěpána Kláska, který se pro nemoc nemohl synody zúčastnit. Uvedl, že pomáhá jako laik správci církve a zamyslel se nad slovem laik. Za minulé období se v církvi navršila řada problémů, mj. i ekonomických, které však toto shromáždění řešit nemůže. Připojil se k názoru dr. T. Butty, že by patriarcha měl být zvolen v zájmu tradice a nepřerušování kontinuity.

Kandidáty na úřad patriarchy pak představili emeritní patriarcha Josef Špak a přednosta naukového odboru úřadu ústřední rady prof. Zdeněk Kučera.

Bratr Josef Špak představoval dr. Tomáše Buttou. Uvedl v krátkosti jeho profesní životopis, místa, kde působil jako farář, i funkce, které v církvi zastával. Zdůraznil, že dr. T. Butta se nevyhýbal žádnému úkolu, kterým ho církve pověřila, a každý vykonával odpovědně a s maximálním nasazením. At' působil v jakékoli funkci, vždy pracoval i jako farář v náboženské obci a této práci se nikdy nevzdal, protože ji považuje za své poslání. Připomněl i jeho rozsáhlou bibliografii, jejíž seznam má jen za posledních pět let 100 položek. Toto vše svědčí o jeho předpokladech pro výkon úřadu patriarchy, protože v této chvíli církve ne-

Generální synoda byla zahájena bohoslužbami s vysluhováním večere Páně

potřebuje manažera ale duchovního. Bratr Zdeněk Kučera představil dr. Jana Hradila. Uvedl však, že si váží i druhého kandidáta. Oba jsou podle něj plně kvalifikováni pro tento úřad. Patriarcha je vždy volen v konkrétní době a ta dnešní - postmoderní - představuje nové nároky a podněty, na které je třeba reagovat. Dr. Jan Hradil se během života mnohokrát ocitl v kritické situaci a protože ztratil státní souhlas, dostal se i mimo církve a více než tři

roky pracoval ve výrobě. Každou takovou krizi však dokázal zvládnout a k práci v církvi se zase vrátit. V jeho povaze je osobní síla a obětavost. To prokázal mj. tím, že dokázal znovuvybudovat církve na Slovensku ve chvíli, kdy už byla odsouzena k zániku. Dr. J. Hradila přirovnal k lodivodovi, který se nezalekne bouře a svou loď nikdy neopustí.

Po neobvykle krátké diskusi, do které se přihlásilo pouze pět duchovních, zpracovala návrhová komise ve složení prof. dr. Zdeněk Kučera, dr. David Tonzar, Th.D., Mgr. Iva Pospíšilová, Mgr. Emil J. Havlíček a Mgr. Eva Čer-

vená rezoluci, jejíž schválené znění přinášíme na str. 3. V diskusi nezazněly podstatné připomínky proti žádnému z kandidátů. Nenašel se nikdo, kdo by jim položil vůbec nějakou otázku. Podstatnou připomínku měla pouze Mgr. Olga Líbalová, která upozornila na to, že vzhledem k počtu pastoračních asistentů převládá na sněmu duchovní nad laiky. Synoda skončila za pouhých čtyř hodin po zehnaním pražského biskupa Mgr. Karla Bicana. Zájem duchovních byl tentokrát minimální. Z celkového počtu 465 se totiž dostavilo pouze 216 duchovních.

(red)

"ČARODĚJNICKÝ DĚKAN"

Dne 18. září 2006 uplyne 321 let od upálení šumperského faráře a děkana Kryštofa Aloise Lautnera (1622 - 1685), jedné ze světlých postav v oné době "temna", snad toho nejhoršího, neboť hloupá pověra byla povýšena na zločin, obłudné nesmysly na skutečnost a touha po majetku a moci "jdoucí přes mrtvolu" se stala hybnou pákou při rozpoutání orgií zla a krutosti, čarodějnických inkvizičních procesů. K. A. Lautner se narodil v Šumperku, pravděpodobně v roce 1622, neboť při prvním výsledku v roce 1680 udal, že je mu 58 let, že jeho otec se jmenoval Zachariáš a matka Dorota. Když vychodil šumperskou městskou školu, odešel do latinských škol olomouckých, aby se tu začal připravovat na zvolené kněžské povolání. Obsazení Olomouce Švédy v roce 1642 přimělo ho opustit válečnými zmatky otrávenou rodnou Moravu, neboť jak sám říká, "byl člověkem míru a pera, ne meče, a nechtěl nosit mušketu." Nejprve odešel do Landshutu v Bavorsku, odkud prchl před Švédy do Vídně, kde po čtyřletém studiu dosáhl titulu

magistr. Poté studoval ještě další tři roky ve Štýrském Hradci. Kněžské svěcení přijal opět doma, v Olomouci v roce 1656. Jen dva roky byl kaplanem v Olomouci a už v roce 1658 byl v době velkého nedostatku kněží po třicetileté válce a zřejmě i vzhledem ke svým schopnostem ustanoven farářem v Dolní Moravici na Rýmařovsku, odkud v roce 1663 přešel do Osoblavy. Na přání svého přítele z mládí, barvíře Kašpara Sattlera, pozdějšího šumperského purkmistra, se v roce 1668 vrátil do Šumperka. Za 12 let svého působení zde do zatčení 18. srpna 1680 se stal obecně oblíbeným duchovním pastýřem.

Byl vskutku mužem "míru a pera", člověkem velmi vzdělaným. Když po jeho zatčení byl proveden soupis Lautnerova majetku, našli na děkanství jen pár kusů oděvu, zato tam byl štelář s muzikáliemi, dvoje housle, psací pult, astronomické přístroje a hlavně knihy a knihy. Bylo jich 322, na tehdejší dobu až neuvěřitelně velká soukromá knihovna. Vedle teologické literatury tu byla díla právnícká, histo-

rická, angličtí klasikové, cestopisy, díla latinská, německá, francouzská, italská. O znalosti českého jazyka, kterým mluvili ostatně i někteří jeho farníci, svědčí "Rozmlouvání Svatého Řehoře Papeže". Jeho znalost literatury o čarodějnictví dokládá kniha Maleus Maleficarum - Kládvo na čarodějnice, pověstná učebnice čarodějnických inkvizitorů, jedna z nejstrašnějších a nejstupidnějších knih, které kdy byly napsány. Jeho humanistické, tolerantní smýšlení dokládá v soupisu souhrnně uvedených 42 různých a heretických knih. Lze s největší pravděpodobností říci, že mezi nimi nechyběla díla, která se k čarodějnické pověře a inkvizici stavěla kriticky, jmenovitě dílo Cautio Criminalis německého jezuita, básníka Friedricha von Spee, odvážného bojovníka proti čarodějnické inkvizici, která byla čarodějnickými inkvizitory Bobligova typu považována za nejvíce heretickou. Soupis jeho pozůstalosti prozrazuje i Lautnerovu zálibu v hudbě. Byl častým hostem rodiny Sattlerovy a s barvířem Kašparem pravidelně "muzicírovali".

Je proto zákonitě, že člověk jeho kva-

Dokončení na str. 3

Velké pověření

Drazí křesťané,

byl jsem pověřen Otcem, abych vám předal toto poselství:

Jděte tedy a učíte mémi učedníky všechny národy, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.

A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.

Váš milující

Ježíš Kristus

Velké opomenutí

Vážený Ježíši Kriste!

Potvrzujeme příjem Tvé zprávy. Tvůj návrh je zajímavý a vyzývavý. Avšak pro nedostatek lidí, jakož i vážné finanční a osobní závazky, cítíme, že v současné době nemůžeme věnovat Tvé výzvě náležitou pozornost. Byl jmenován výbor, který bude studovat Tvůj plán a jeho proveditelnost. Někdy v budoucnu bychom chtěli podat zprávu naší církevní obci. Ujišťujeme Tě, že věc budeme mít v pečlivém povědomí a náš výbor na ni bude myslet při některé z příštích akcí. Vážíme si Tvé nabídky, že nám chceš sloužit jako Ochránce, a když se budeme tímto projektem někdy později zabývat, budeme Tě kontaktovat.

Se srdečnými pozdravy

Tvoji křesťané

O užívání dobrých darů

Štěstí, láska a svoboda jsou spojené nádoby. Tyhle dary člověk nezíská dlouhodobě splněním svých vlastních přání a představ. Iluze o jejich dosažitelnosti cestou sobectví je však tak dokonalá, že není těžké jí podlehnout. Štěstí je jako pytel blech, abys ho získal kousek pro sebe, musíš ten pytel rozvázat. Možná, že jich pár chytíš, ale většina vyskáče ven.

Láska je iluzí, pokud milujeme více svoji myšlenku, než toho, kdo stojí před námi. Utíká nám, když ji chceme vlastnit. Říkáme, že milovat může každý, ale ve skutečnosti jen málokdo to opravdu dokáže. Láska prý je slepá a způsobuje bolest v srdci, ovšem slepí jsme my sami k sobě, neupřímní a marniví i k objektu své touhy, a tak si tu bolest způsobujeme vlastní vinou. Opravdová láska ti totiž dává k dispozici obě svoje sestřičky, štěstí, když uděláš šťastným druhého člověka, a svobodu, když druhému poskytneš prostor na úkor svého vlastního.

Svoboda je vznešená dáma, nebude se bavit s každým zbedněncem, který nepěstuje pravdivý vztah k jejím dvěma sestrám. Pro ni nestačí člověku se pouze rozhodnout, aby ji získal. Tento se musí vzdát svých nároků na ni, aby se mu vydala. A protože je velmi žárlivá, vyžaduje oddanost celého člověka, duše i těla, a mnozí pro ni padli.

Chceš-li získat tyto tři dary, pak zapomeň na to, že by mohly uspokojit tvou touhu po pozemských věcech, té se budeš muset zbavit sám, dřív než je získáš. Přesto ti však bude povoleno jich užívat, pokud se s nimi naučíš zacházet jako s prostředkem, ne jako s cílem. Budeš žít, jako bys je neměl. Strach o ně bude počátkem jejich ztráty, strach se stejně jako štěstí, svoboda a láska tvoří ve tvém nitru, v tobě. Ale tam, kde srdce a rozum, city, emoce i pragmatické uvažování a smyslové vjemy jsou v rovnováze, tam není místo pro zvrácenou touhu a strach. Tam již bydlí tvé smíření.

Nechťj po nikom víc, než co bys sám dokázal, a vše, čeho jiní dosáhli, jim přej. Jim to pomůže, a tobě neuškodí nic tolik, jako závist. Tak nebudeš muset mít o sobě špatného mínění a nebudeš se muset srovnávat s ostatními pro svou nedostatečnost. A pokud jsi z těch, co toho hodně dokáží a jsi tak silný, že všechny ctnosti držíš pevně v rukou, pak se sřez toho, být na sebe pyšný. Protože, věř, nevěř, v tomhle platí na všechny stejný metr, ať jsi odkudkoli. Dobrý dar se nemůže stát nástrojem moci, použiješ-li ho tak, přijde o něj a spolu s ním o všechno dobré pro tvou duši.

Premýšlej, stále je ještě čas vybrat si cestu, přestože máš pocit, že už sis ji dávno vybral.

Tomáš Procházka

Z kazatelského plánu

15. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Ježíš a tradice otců

Pravá zbožnost, k jaké nás vede Pán Ježíš, nelpí na malichernostech, zatím co by ignorovala Boží vůli v zásadních věcech. Nasazuje-li kdo líbivou masku své drzé svévoli, je pokrytec, ba dokonce je přímo rouhač, dovolává-li se svatého Boha a přitom nemíní Hospodina poslouchat. Jako upřímní křesťané si nemáme zakládat na viditelných ctnostech a holedbat se jimi. Daleko více má nám záležet na Kristu samém jako na Zvěstovateli Boží vůle a našem budoucím Soudci. Co bezpečně rozliší ty, kdo čistotu jen předstírají, od skutečných učedníků, kteří správně pochopili jeho slovo? „Blaze těm, kdo mají čisté srdce.“

Vstup: Dt 4,5-9 (nebo Mal 2,10-13)

Tužby:

2. Aby v nás přebývalo Boží slovo živeno Kristovou láskou a zavlažováno jeho Duchem, abychom je nepromarnili hříšnou svévolí...
3. Abychom dovedli bez pokrytectví žít v poslušnosti Pána, konali poženánané skutky, jaké se jemu líbí...

Epištola: Jk 1,16-27 (nebo Jk 2,1-13)

Evangelium: Mk 7,1-13

K obětování: Ž 14,13-14 (nebo Mt 7,21)

Závěrečné čtení: 2Tm 3,1-5

Modlitba:

Učíš nás, Pane, co je dobré, a ještě nám nabízíš pomoc, abychom to byli schopni činit. Kéž tvou pomoc vždy vděčně přijmeme a staneme se skutečnými vykonavateli tvého slova, ne pouze povrchními posluchači, kteří hned zapomenou, co uslyšeli. Chraň nás od falše a pokrytectví. Ved' nás životem tak, ať je na nás vidět, že jsme tvoji. Tak i naše skromné svědectví života pomůže dalším našim bližním stát se tvými učedníky a služebníky.

Vhodné písně: 53, 64, 71, 87, 97, 142, 295, 306, 323

21. ZÁŘÍ – MEZINÁRODNÍ DEN MODLITEB ZA MÍR

Světová rada církví (WCC) vyzvala všechny členské církve, aby se ve čtvrtek 21. září nebo v neděli 24. září modlitbou připojily k Mezinárodnímu dni za mír. Mezinárodní den za mír byl již v roce 1981 stanoven Generálním shromážděním Spojených národů na 21. září každého roku. Jedná se o den, během kterého by mělo být přerušeno veškeré násilí a nepřátelství. V roce 2004, na společném setkání generálního tajemníka WCC S. Kobiy a generálního tajemníka Spojených národů K. Annana, vznikla myšlenka vyhlásit v souvislosti s 21. zářím také Mezinárodní den modliteb za mír. Mezinárodní den modliteb za mír nabízí církvím ve všech zemích světa

možnost společně se modlit za rozšíření myšlenky trvalého míru v srdcích lidí, v jejich rodinách, společnostech. Materiály k Mezinárodnímu dni modliteb za mír naleznete na: www.overcomingviolence.org

Modlitba za mír

Dobrotivý Bože,
ty jsi naším útočištěm od generace ke generaci. Tvou vůli je, aby mír zářil na všechny lidi na celém světě.
Svým Duchem provázejš snahy lidstva přinést mír a spravedlnost národům na zemi a dáváš sílu vládcům i všem těm, kteří se snaží o nastolení míru a spravedlnosti ve světě.
Povzbuzujes ty, kteří se schází při hledání cest vedoucích k míru, a skrze své

slovo měníš srdce všech lidí, aby usilovali o: mír, a ne o válku, společné dobro, více než o individuální dobré žití, tvou spravedlnost, namísto své vlastní slávy.

Dal jsi nám svůj mír. Učiň, ať dokážeme sdílet mír s lidmi kolem nás tak, aby láska a harmonie byly vždy přítomny v našich životech a celý svět mohl poznat štěstí. Abychom mohli důstojně žít jako sestry a bratři a všichni se radovali v tvé přítomnosti. Sjednoceni v různosti voláme po tvé nekonečné milosti pokorně tě prosíme: Přijmi naši modlitbu a učiň nás nástrojem svého míru.

Amen.
(vp)

Nad Písmem

JEŽÍŠ A TRADICE OTCŮ

Omývání mělo ve starověku význam nejen hygienický, ale i kultický. Někdy je ale těžké stanovit hranice mezi oběma účely. Syřané, Egypťané a Izraelci měli ve zvyku omývat si nejen ruce, ale i nohy v okamžiku, kdy vstoupili do domu. Když se v Palestině objevil u vchodu host, bylo samozřejmé, že mu byla poskytnuta možnost omýtí.

Kultické omývání a úcta k vodě vznikly už dávno na úsvitu civilizace. Navíc na Blízkém východě byla voda pro svou vzácnost vždy předmětem nesmírné úcty. Prostí lidé viděli v pramenech, řekách a studních sídlo božstev - a někdy i božstvo samo. Pít vodu, koupat se v ní anebo se jí umývat znamenalo dostat se do styku s posvátnem a odehnat od sebe zlé síly. Tak se stalo omývání kultickým aktem a voda posvátným živlem. Živlem, který občerstvoval, očišťoval a někdy i uzdravoval. Proto také izraelský velekněz byl před ordinací vykoupán. Rovněž každý kněz před vstupem do svatyně byl povinen omýt celé své tělo. Ale i lid se musel podrobit omývání, byl-li kulticky znečištěn nebo měl-li přistupovat k Hospodinu. Stejně tak se musely ponořit a omýt nádoby, pokud přišly do styku s lidmi kulticky nečistými.

Ze všech těchto důvodů byly synagogy stavěny poblíž studní a potoků, aby byla umožněna jak úlitba Bohu, tak rituální omývání. U islámských svatyní je to obdobné. V době Ježíšově bylo zvykem umývat si ruce před jídlem i po jídle, zvláště, když se lidé vrátili z tržiště. K omývání stačila voda rybníční nebo cisternová, kněží pak museli mít k rituálnímu umytí před bohoslužbou vodu pramenitou nebo potocní. Jen pro představu: pro kněze bylo podle Mišny předepsáno minimální množství vody v přepočtu 480 litrů, a to není malé množství. K absolutní dokonalosti dotáhla rituální očištění sekta Essenských, žijících v době Ježíšově u Mrtvého moře...

Podíváme-li se na všechna tato kultická opatření pohledem dnešního materiálně založeného člověka, můžeme si myslet, že tehdejší farizeové a zákoníci byli lidé poněkud excentričtí, dávající důraz na nepodstatné. To by však bylo velmi povrchní odsouzení. Zvláště proto, že staří Izraelité měli v sobě ještě povědomí jisté citlivosti a schopnosti vidět za pouze materiální

povrch věcí. Dnes nám našťestí moderní vědecké přístroje zaznamenávají a dokonce barevně na obrazovce počítají znázorní - tzv. živočišný magnetismus, tzn. vyzařování živých organismů i jednotlivých našich tělesných orgánů. Vhodným příkladem jsou například snímky, pořízené v tzv. tunelu pomocí magnetické rezonance. Stav vitality těla i jednotlivých orgánů je podle nich možné posoudit podle barevného spektra jednotlivých orgánů, které se mění podle kvality stravy, ale i podle stavu naší psychiky a rovněž podle prostředí, v němž se pohybujeme. Pokud lidský živočišný magnetismus (aura) někde pohasíná, tmavne nebo se v ní vytvoří tzv. černé díry, vždy to signalizuje cosi patologického. Myslím, že by stálo za to, změřit si tento magnetismus v různých situacích nebo prostředích, v nichž se ocitneme. Když například přijdeme domů z "tržiště" (supermarketu) nebo fotbalového zápasu, ze zaměstnání nebo z bohoslužby.

Zvláště citliví lidé, ale také děti a staří lidé, doslova jako houba nasávají do své aury negativní vlivy svého prostředí. Tyto energie jsou v nás a na nás pak přítomny jako nečistota oslabující a podlamující naše psychické a fyzické zdraví. Tuto skutečnost zbožní farizeové řešili tím, že se po příchodu domů omyli anebo dokonce ponořili celí do studené vody (alespoň na pět vteřin). Rázem se pak cítili svěží a čilí na duchu i na těle. Proč? Protože voda je vynikající lapač a čistič veškerého živočišného magnetismu. Nejen toho negativního, ale i toho pozitivního. Voda magnetismus v sobě dokonce dlouhodobě uchovává. Není proto náhodou, že se voda a vodní zdroje svěťí, aby se umocnil přirozený a očištný vliv tohoto živlu. Je také rozdíl, pokud se očišťujeme například ve stojaté rybníční vodě anebo své tělo vystavíme proudu pramenité nebo čisté potocní vody. Dravý proud naopak naši auru nabíjí. Bohužel i rituální předpisy se mohou stát samoučelné, dokonce tak, že v nich člověk vězí jako ve svěrací kazajce. Navíc ve zlomyslné otázce farizeů a zákoníků ohledně omývání rukou Ježíšových učedníků jsou jasné cítit tóny falešné zbožnosti, pohrdání a pýchy, tak časté právě u fanatiků, a to nejen těch náboženských. A tak se stává, že člověk pro samé předpisy a

rituály už není soustředěn na Boha, ale jen sám na sebe nebo na nepodstatné věci. Starozákonní proroci proto varovně volají: omývání vodou nestačí, ani oběti nestačí! Pokud se člověk dopustí hříchu, musí se stát něco mnohem hlubšího, musí dojít k proměně srdce. Zlý člověk nebo pyšný náboženský fanatik vyzařuje zlo, i kdyby se omýval desetkrát denně v tisících litrech vody. Platí to ale i obráceně. Žijete-li v blízkosti svatého člověka, jakým je Ježíš, a přijímáte-li ho bez výhrad, už jeho pouhá blízkost vás očišťuje, léčí a posvěcuje, a to i bez omývání a posvátných koupelí. V tom je také rozdíl mezi obyčejným léčitelem-magnetizérem, kterých jsou všude tisíce, a jedním spravedlivým člověkem, který má čisté a laskavé srdce. Každý člověk, který pracuje s energií a objeví v sobě léčitelské schopnosti, brzy pozná své limity. Pochopí, že jeho magnetismus stačí sotva na několik jedinců denně. Ví také, že nemoc, pokud je vážná, se živočišným magnetismem vyléčit nedá a po krátké úlevě se znovu vrátí, často s ještě větší silou a zákeřností. Ježíš ale k léčení nepoužíval živočišný magnetismus, ale úplně jinou sílu, ze zdroje, který nikdy neubývá. Když on léčí, tak skutečně vyléčí - na duchu i na těle. Člověk se však jeho terapii musí zcela otevřít. Žít proto v blízkosti Ježíše, účastnit se pravidelně svátostí na očišťování a odpuštění hříchů je tím nejšťastnějším rozhodnutím v životě člověka. Amen.

Lubomír Zíta

**Děkujeme ti,
Bože,
že nás vyvádíš
z naší sebestřednosti,
falešných rituálů
a spoléhání
se jen na naše
lidské síly.
Děkujeme ti,
že vycházíš vstříc
naší lidské slabosti
a v Ježíši Kristu,
svém milovaném Synu,
nás učíš pravému
poznání a lásce.
Děkujeme ti,
že i dnes můžeme
věřit v zázraky.
Amen.**

"ČARODĚJNICKÝ DĚKAN"

Dokončení ze str. 1

lit se nutně musel střetnout s reprezentantem nesmyslné pověry, nedostudovaným právníkem, cynickým sadistou Františkem Jindřichem Bobligem z Edelšladu (nyní Zlaté Hory). Přesný důvod Bobligovy nenávisti vůči Lautnerovi si snadno domyslíme: jistě to byly přímé i nepřímé intervence Lautnerovy za obviněné šumperské farníky, jeho kázání, namířená proti Bobligovu řádění na žerotínských panstvích od roku 1678 a v Šumperku o rok později. Sám řekl otci kapucínu P. Krescentiovi před popravou, že čelil Delriona, Sprenglera a jiné autory píšíci o magii, aby s větší horlivostí mohl proti magii kázat. To byl také hlavní důvod, proč se stal předmětem Bobligovy nežádoucí pozornosti. Zatímco se při prvních velkolosinských výsleších Lautnerovo jméno mezi údajnými účastníky sabatů na Petrových kamenech ještě neuvádí, při pozdějších výsleších od roku 1679 je najednou, často dodatečně při druhém či třetím výslechu, uváděna nejprve farská hospodyně Zuzana Voglicková a pak i Lautner sám. Je nepochybné, že obě jména vložil nebohým mučeným obětem do úst sám Boblig. Nejprve čteme, že se oba zúčastnili sabatu, pak je obvinění rozšířeno o znesvěcování hostií, o korunování královny čarodějnic, o křtění dětí ve jménu satana, o účast na nemravných orgiích, prostě je vidět, že Boblig si systematicky připravoval půdu pro Lautnerovo zatčení.

Boblig nejprve poslal žalobu na šumperského děkana, podloženou výpověďmi 30 (!) obviněných, pražskému apelačnímu soudu, svému příteli radovi Jakubu Weingartenovi, rovněž horlivému vyznavači čarodějnické inkvizice, a teprve na jeho radu se obrátil na Lautnerova nadřízeného, olomouckého biskupa Karla II. z Liechtenštejna-Kastelkornu. Cestička k němu vedla nepochybně přes bratra sobotínského faráře Eusebia Leandra Schmidta, nepřímého původce losinských procesů a mimochodem, pozdějšího Lautnerova nástupce, biskupova sekretáře Eliáše Isidora Schmidta. Ten se pak objevuje i jako člen biskupské vyšetřující komise, v níž měl hlavní slovo zkušený inkvizitor Boblig a jejímiž členy byli dále mohelnický děkan, Lautnerův spolužák dr. Jiří Vojtěch Winkler a býv. biskupský ceremoniář Petr Reharmondt. Jelikož se báli, aby zatčení oblíbeného kněze nezpůsobilo v Šumperku pobouření, vylákali nic netušícího Lautnera na mohelnické hody 18. srpna 1680. Tím strašnější muselo být jeho překvapení, když před něj mírovský hejtman Kotulínský položil biskupem podepsaný zatýkácí rozkaz a okamžitě ho se svými mušketýry odvedl do vězení na Mírově.

Od toho dne se tedy rozvinul statečný, i když beznadějný zápas ušlechtilého člověka Lautnera se lstivým, bezohledným a cynickým inkvizitorem Bobligem. První výslechy na Mírově dopadly pro Bobliga fiaskem. Lautner klidně popřel všechna obvinění a nezlomily ho ani následující konfrontace na Losinách a v Šumperku, i když s ním nutně otrásla nesmyslná přiznání jemu blízkých lidí, jako Kašpara Sattlera a Lautnerovy hospodyně Zu-

zany, z níž Boblig záměrně udělal korunní svědkyni proti němu. Konfrontace a výslechy pokračovaly, opět bezvýsledně, i po celý rok 1681 a 1682, děkana nezdovaly ani útrapy vlhkého a studeného vězení. Bobligovi proto nezbyvalo než přikročit k tortuře – mučení, které začalo v šumperské šatlavě 8. března 1683. Nejprve nasadili Lautnerovi palečnice. Půl hodiny mu drtili palce na ruce. Nepřiznal se. Po dvou dnech mučení pokračovalo, tentokrát mu nasadili španělskou botu, druhý stupeň mučení, a třetího dne mu drtili holenní kosti. Ani pak z něj nedostali nic jiného, než že je nevinen a stejná slova splynula z jeho úst, když za další dva dny ho natáhli na skřípec. Správně by měl být propuštěn na svobodu, to by však bylo přiznání Bobligovy porážky, takže ten musel prohlásit, že jde o zvlášť nebezpečného čarodějníka a že proti němu shromáždí další "důkazy".

V polovině roku 1683 přivezli děkana Lautnera z Mírova do nově zbudovaného vězení v Mohelnici. Výslechy byly častější, znovu a znovu mu předčítali, co která z Bobligových nových obětí o něm vypověděla, Lautner se však nevzdával, naopak snažil se poukazovat na rozpory v jednotlivých svědectvích. Samozřejmě mamě, neboť vychytralý inkvizitor vše pohotově "vysvětlil" dábelnými kouzly. A tak opět zbyval jediný prostředek: mučidla. Lautnera přivezli ke konfrontacím do šumperského vězení a tam také 14. června 1684 znovu přistoupili k jeho mučení, rovnou ke třetímu stupni – natahování na skřípec. Opět bez výsledku. Na otázku před dalším mučením, co říká na výpovědi 36 obětí inkvizice, které proti němu svědčí, odpověděl: „Uznávám, že se o mně přiznali, co však o mně přiznali, nepřiznávám.“ Byl tedy vytažen na skřípec a navíc mu na nohy zavěsili těžká závaží. To už nevydržel a po odvázání přiznal, co mu Boblig vložil do úst, ovšem hned druhý den vše odvolal a jen pohrůzka novým mučením ho přiměla k opětovnému "dozná-

ní". Dva týdny trval výslech spojený s mučením, dva týdny trval hrdinný zápas humanisticky vzdělaného a citlivého kněze s pravým představitelem dábelské pověry.

I když Lautner v tomto zápase nakonec podlehl nelidským mukám, zůstal morálním vítězem. Vždyť už zmíněný von Spee napsal: „Je shodné mínění vynikajících teologů, že není smrtelným hříchem, jestliže se na mučidlech doznáme k vině, ač jsme nevinni. Já sám pravím, že bych mučení nevydržel a raději bych podstoupil smrt.“ Bez odpovědi zůstal Lautnerův dopis zoufalé naděje olomouckému biskupovi, v němž se vyznává ze své slabosti, když přiznal něco, co nespáchal. Odpovědí na něj byl naopak příkaz vyšetřující komisi, aby vynesla rozsudek. Došlo k tomu 1. září 1685, o osm dní nato biskup rozsudek potvrdil.

Poslední kapitola Lautnerovy tragédie se odehrála v Mohelnici. Dne 18. září 1685 byl děkan Lautner vzdor svým protestům olomouckým světicím biskupem Breunerem v mohelnickém kostele potupně degradován, poté posazen na vozík a pod silnou stráž stovky mušketýrů přivezen na popravčí místo, kde se dnes na okraji města rozkládá park. Na 20 000 lidí, někteří ze zvědavosti, jiní se soucitem a mnozí i s málo tajeným hněvem proti soudcům přihlíželi hrůznému divadlu. Kat sice přivázal Lautnerovi připoutanému řetězem ke kůlu na hranici pod krk pytlík se střelným prachem, aby se dlouho netrápil, avšak jeho zapálení nemělo žádný účinek a tak byl upálen zaživa. Již při exekuci se šířily mezi přítomnými hlasy, že byl mučedníkem, takže zuřící inkvizitor na to reagoval, že prý i ďábel má své mučedníky. Ve skutečnosti byl Lautner mučedníkem zdravého lidského rozumu, který se nebál hájit pravdu a bojovat proti lži a pověře.

Jako takový je také hlavním kladným hrdinou románu národního umělce Václava Kaplického "Kladivo na čarodějnice" a stejnojmenného filmu národního umělce Otakara Vávry.

František Spurný

Liturgii vedl brněnský biskup ThDr. Petr Šandera

Rezoluce generální synody

Generální synoda duchovenstva ČČSH projednala personální otázky, spojené se svoláním mimořádného sněmu k volbě patriarchy na sobotu 23. září 2006.

Mimořádný volební sněm má za poslání po právní stránce uzavřít období, kdy po uvolnění patriarchálního stolce spravoval naši církev královéhradecký biskup Štěpán Klásek. Synoda vyslovuje bratru biskupovi díky za obezřetné a věcné spravování církve, v němž osvědčil svoji zbožnost a skromnost.

Zasedání volebního sněmu předcházela jednání o vhodných kandidátech, při nichž vyvstala celá řada otázek, souvisejících s funkcí patriarchy a jejím výkonem. Zájem členů církve o řádnou správu církve naznačuje, jak je důležitá účast všech sněmovníků na volebním sněmu. Synoda vyzývá duchovní, aby v náboženských obcích své delegáty provázeli modlitbami o dar Ducha svatého při věcném a bratrském jednání. Jejich rozhodování nechť je nesené zodpovědností, nestranností a vědomím zúčtování před Bohem i vroucí snahou postihnout, co si Kristus pro svoji církev přeje. Sněmovní rozhodnutí kěž je přijato svorně a se vstřícností vůči těm, kteří měli jiný názor.

Synoda vyslovuje přání, aby zvolený patriarcha přijal své působení jako službu Kristu, církvi a bratřím a sestřím a usiloval o zahojení ran, které v minulosti vznikly.

Je nám proto líto, že účast duchovenstva na synodě neodpovídala vážnosti situace.

Všem bratřím a sestřím požehnání Ježíše Krista vyprošuje

generální synoda

V Praze dne 8. září 2006

NAŠE RECENZE

DIETER HÄGERMANN: KAREL VELIKÝ – VLÁDCE ZÁPADU

vydalo nakladatelství Prostor, rok vydání 2002
Knihou Karel Veliký – Vládcé Západu se dostává na český knižní trh důležitá publikace, přispívající k bližšímu poznání starších dějin Evropy. Nejedná se o pouhou biografickou studii, text se pohybuje v několika liniích. První je věnována obecně historickým faktům, popisuje události, politickou situaci, fungování frankého státu, spory a války.

Druhou linií je kultura, umění a vědění doby Karla Velikého. Autor se zabývá především sporem o karolinskou renesanci a s ní spjatou reformou církve. Podstatu karolinské renesance vymezuje jako "correctio" - opravu - pomocí návratu k textům pozdní antiky. Zmíněny jsou i kulturní památky, například Godešalkův evangeliiář (v knize jsou otištěny fotografie některých iluminací) nebo Einhartův životopis Karla Velikého – Vita Caroli Magni (včetně otázky po jeho inspirovanosti antickým vzorem – Suetoniovými Životopisy císařů).

Třetí, biografická linie, líčí Karla Velikého jako vzdělaného člověka své doby. Mluví se o jeho

glosách na okrajích církevních dokumentů, úrovni jeho vzdělání, hlavně co se teologie týče.

Čtvrtá linie, týkající se dějin církve, je pravděpodobně nejzajímavější. Nastihuje tehdejší dogmatické spory (například spor o obrazy a o adopcionismus), odkrývá jejich vnitřní logiku a mocenské aspekty. Věnuje se vztahům mezi Římem, Franky a Byzancí, spojenectví Karla Velikého s papeži. Podrobně rozebírá proces christianizace u Sasů.

Jedná se o publikaci, zprostředkovávající svému čtenáři působivý obraz o životě a společnosti doby počínajícího středověku.

CARLO GINZBURG: SÝR A ČERVI

vydalo nakladatelství Argo, rok vydání 2000

Historik Carlo Ginzburg ve své neobvykle nazvané knize Sýr a červi podává obraz lidové kultury a jejích náboženských představ z doby raného novověku. Činí tak skrze přiblížení života italského mlynáře Menocchia, žijícího na sklonku 16. století. Jinak bezvýznamný mlynář by zcela určitě skončil v zapomutí, nebyť jeho neortodoxních náboženských názorů, kvůli nimž se dostal do několika sporů s inkvizicí. A právě z jejích archivů čerpal autor při práci na své knize. Carlo Ginzburg razí teorii o existenci autonomního proudu venkovského radikalismu, kterému pomohla na svět reformace. Ve své stu-

dii rozlišuje mezi kulturou vládnoucí a kulturou porobenou, přičemž zkoumá jejich rozdíly a analogie. Věnuje se společným motivům v nejrůznějších vyprávěních a legendách (zpracovává například legendu o "třech prstenech"). Rozebírá utopická vyprávění o pohádkových zemích hojnosti a bohatství a jejich přímé ovlivnění cestopisy, zejména putováním fiktivního Johna Mandevilla. Zajímá se o vliv utopických příběhů na lidovou kulturu a důvod jejich obliby.

Jedná se o zajímavou a díky neobvyklému postupu - nastínění života konkrétního člověka - čtivou knihu. Svého čtenáře provádí světem neortodoxních náboženských představ 16. století.

Jan Rokyta

POSLEDNÍ MOŽNOST!

Náboženské obce, které dosud neobjednaly Kalendář Blahoslav 2007, mají poslední možnost do 20. září na adrese: Prodejna Blahoslav, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6 tel.: 220398117 nebo mailu: prodejna.blahoslav@csh.cz

ZPRÁVY

Poděkování

Dovolte, abychom vyjádřili poděkování za finanční příspěvek, který jsme obdrželi od představitelů naší církve z celocírkevní sbírky na pomoc postiženým povodněmi. Tento příspěvek nám pomohl při financování opravy poničeného domu a umožnil nám tento měsíc návrat do postiženého bytového prostoru.

Jaroslav a Květa Danešovi

Děkovné bohoslužby

Diecézní rada v Praze sděluje církevní veřejnosti, že děkovné bohoslužby k uvedení bratra Mgr. Karla Bicana do druhého funkčního období úřadu pražského biskupa se budou konat v rámci řádného diecézního shromáždění, a to v sobotu 30. září od 9 hodin v Husově sboru v Praze - Vinohradech, Dykova 1. Bratr Mgr. Karel Bican byl opětovně zvolen pražským biskupem na k tomu určeném diecézním shromáždění pražské diecéze, které se konalo 20. května. Druhého funkčního období mu započne dnem 2. října.

Diecézní rada Praha

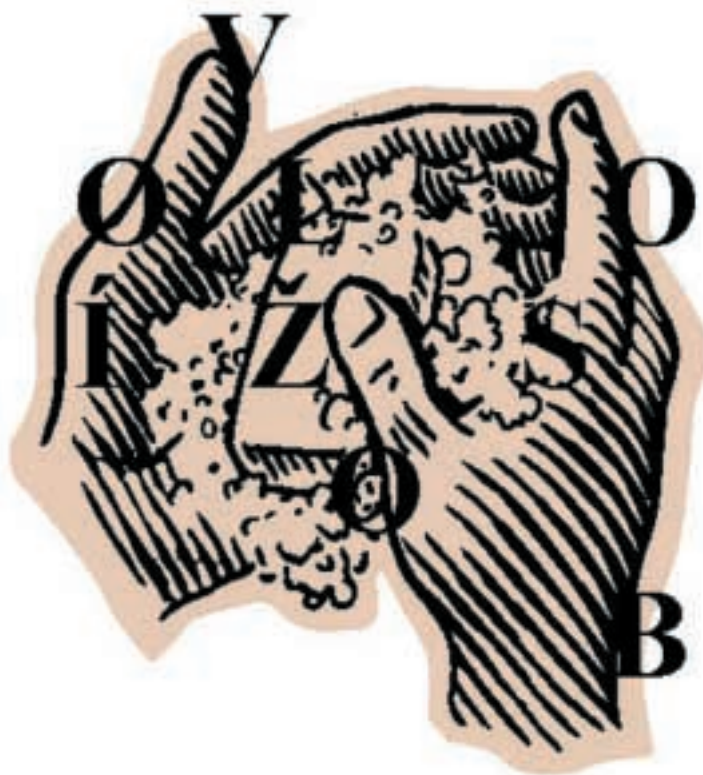
Hledáme lékaře

Občanské sdružení Naděje přijme praktického lékaře (lékařku) do ordinace pro klienty v sociální nouzi. Požadujeme: atestaci I. stupně ze všeobecného lékařství, samostatnost a sociální citění. Předchozí praxe v oboru vítána. Nástup od 1. ledna 2007.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Tradice

Mýt si ruce před jídlem – to je přece správné, ne? Tak proč Pán Ježíš kárá farizeje, když na tom trvá? Je to proto, že jejich důvodem není zdraví, nýbrž tradice. Co je však důležitější než tradice otců? Odpověď najdete v našem obrázku, když dokážete vypátrat všechna ukrytá písmenka a seřadit je do dvou slov.

(Řešení z minulého čísla: Ke komu bychom šli)

Jana Krajčířiková

(mk)

Nabídka se stručným životopisem přijímá Naděje, Varšavská 37, 120 00 Praha 2, mail: personalista.praha@nadeje.cz, tel.: 222 521 110.

(red)

Pozvání na konferenci

Sociální odbor ÚÚR ČČSH pořádá pro všechny zájemce o diakonickou práci v NO i pracovníky středisek DM ČČSH **Konferenci diakonických pracovníků ČČSH.**

Setkání se uskuteční ve dnech 13. – 14. října v prostorách Církevního ubytovacího a školícího střediska Církve československé husitské, Lipová 26, 602 00 Brno.

Hlavní náplní konference budou:

* legislativní změny v ČR platné od 1. ledna 2007 a s tím spojené nové zásady v poskytování sociálních služeb dotýkající se také diakonických pracovníků

* nové trendy v sociální práci spojené s komunitním plánováním

* současný stav diakonické práce v ČČSH a její vývoj

Srdečně zveme všechny, jež chtějí přispět ke zkvalitnění diakonické práce. Věříme, že setkání bude prospěšné i těm, kteří své diakonické aktivity v NO teprve plánují či začínají uskutečňovat.

Podrobnější informace budou zveřejňovány v dalších číslech ČZ.

Nezávazně se již můžete přihlásit na sociálním odboru ÚÚR.

Na vaši účast se těší

Renata Chytilová

přednostka sociálního odboru

mobil: 724048728

e-mail: socialni@ccsh.cz

Muzikolamy dětem

Benefiční koncertní turné hudební dvojice Muzikolamy proběhne v rámci pražských náboženských obcí s cílem vytvořit finanční zdroje, které budou předány Husitskému dětskému domovu v Dubenci u Příbrami. Turné je rozděleno na dvě části, dle lokalit náboženských obcí:

1. Praha a okolí

2. Ostatní NO pražské diecéze

Termín konání 1. části turné:

září – listopad 2006 (podle individuálních dohod s jednotlivými představiteli náboženských obcí)

Termín konání 2. části turné:

bude závislý na úspěchu prvního kola projektu

Mediálními partnery tohoto projektu jsou časopisy Český zápas a Husita.

Garantem projektu je náboženská obec Praha 6 - Břevnov a farářka Marika Paulíková. V této náboženské obci byla benefiční šňůra 3. září zahájena a byl zde získán finanční obnos 1.450,- Kč.

Muzikolamy jsou hudební těleso hrající ve složení akordeon (Zuzana Jukešová) a akustická kytara a zpěv (Ondřej Kříž) převážně autorskou hudbu. Žánrově jsou na pomezí šansonu či blues, s výraznými melodickými linkami, jejichž kořeny sahají k folku.

S jejich hudbou se již představitelé náboženských obcí měli možnost seznámit prostřednictvím časopisu Husita, který ve svém třetím čísle rozesílal jejich náslechový demo snímek.

Hudební skupina Muzikolamy se rovněž zúčastnila letošního ročníku festivalu Sázkavské pouti.

Zájemci o podporu této bohubilé činnosti si mohou rezervovat termín koncertu v jejich náboženské obci prostřednictvím telefonického kontaktu:

Marika Paulíková, tel.: 604 113 989
Ondřej Kříž a Zuzana Jukešová (Muzikolamy), tel.: 605 912 636

(ok)

Pracovní příležitost

Husitské centrum o.p.s., středisko pro děti a mládež Praha, hledá věřící keramičku nebo učitelku výtvarné výchovy se znalostí tohoto uměleckého oboru pro práci s dětmi na pražských základních a mateřských školách. Možnost hlavního i vedlejšího pracovního poměru.

Informace vám ráda sdělí:

Mgr. Dana Krausová,

tel.: 608181769

(ik)

Hledáme archiváře

Diecézní rada v Hradci Králové vyhledává vyhledávací řízení na funkci diecézního archiváře s těmito podmínkami:

1. Člen ČČSH;
2. Odborné vzdělání;
3. Trestní bezúhonnost,
4. Strukturovaný životopis.

Praxe výhodou, vhodné i pro důchodce.

Kontakt: dieceze@ccshk.cz;

tel.: 495 511 067, 602 104 034

(mk)

KALENDARIUM – ZÁŘÍ

18. 9. 1801 - Císařským dekretem byla podřízena cenzura policii (policejní ministerstvo neslo název "policejní a cenzurní dvorský úřad"). "Revidující komise" vytvořená v roce 1803 zkoumala všechny spisy, které vyšly od roku 1780 (vyřazeno bylo na 2500 knih). Knihy se třídily do čtyř kategorií: zakázané, povolené s podmínkou, trpěné a schválené.

19. 9. 1636 - Zemřel v Brně **František z Dietrichštejna** (* 22. 8. 1570 v Madridu) - moravský šlechtic, kardinál a biskup olomoucký, nejvýznamnější představitel a vykonavatel protireformační politiky na Moravě před i po stavovském povstání 1618-20. V roce 1618 se spolu s Karlem starším ze Žerotína zasloužil o to, že se Morava nepřipojila k českému povstání. Po vítězství opozice na Moravě v létě 1619 ušel "prosíci a zhroucený Dietrichštejn" na rozdíl od svých českých kolegů defenestraci. Byl však vyhlášen za nepřítel země, zbaven statků a vypovězen. Uprchl do Vídně. Po bělohorské porážce stavů byl pověřen správou Moravy. Navrácený majetek rozmnožil koupěmi statků konfiskovaných účastníkům povstání a stal se tak jedním z nejbohatších feudálů v českých zemích. V roce 1622 stál v čele mimořádného soudu nad moravskými povstalci. Spolu s Valdštejnem, Lichtenštejnem a Pavlem Michnou z Vacínova se jako člen mincovního konsorcia podílel na zruinování měny. Účastnil se též práce na Obnoveném zřízení zemském pro Moravu.

19. 9. 1956 - Zemřel v Praze **Albert Pražák** (* 11. 6. 1880 v Chroustovicích u Výsokeho Mýta) - literární vědec, československý politik, účastník protinacistického odboje. Pražákova slova o tom, že Pražské a mimopražské povstání je krásný a nesmazatelný list našich dějin na konci druhé světové války a nebude nikdy vytržen z mysli dnešního pokolení ani z paměti pokolení budoucích, která vyslovil v roce 1946, dostala v poúnorovém období podivnou pachut'. Už v roce 1946 Pražák dobře věděl, proč tato slova napsal. Stál totiž v čele České národní rady (ČNR), politické síly, která vtiskla květnovému povstání i ideový, demokratický profil. Představitel ČNR v čele s Pražákem podepsali 8. května 1945 protokol o provedení formy kapitulace německých branných sil - tedy den před příjezdem Rudé armády, a navíc v Pražském povstání sehráli důležitou úlohu i vlasovci. Proto byla činnost ČNR den po přeletu čs. vlády z Bratislavy okamžitě ukončena, význam květnového povstání byl už vzápětí po válce zatlačován do pozadí a profesor Pražák zase do ústraní. Později byl průběh povstání doslova bezúspěšně falšován a řada vedoucích osobností (včetně komunisty J. Smrkovského, který prosadil odmítnutí americké pomoci povstání) dokonce skončila ve vězení. Pražákovu politickou činnost však nelze oddělit od jeho ostatních společenských a vědeckých aktivit. Působil jako středoškolský profesor a po vzniku Československa krátce pracoval na ministerstvu školství. Poté byl jmenován profesorem dějin české a slovenské literatury na Komenského univerzitě v Bratislavě, od počátku 30. let působil jako pedagog na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy. Vědecká práce Pražáka byla rozměrná i mnohostranná, ale vynikala i jeho ušlechtilá, noblesní osobnost. Ačkoliv byl v oblasti literární vědy uznávanou autoritou, osobně zůstal skromný. Už po válce, ale zejména po únoru 1948 byl vytlačen z politického života a "nemilost" (třebaže oficiálně nezdůrazněná) měla negativní důsledky pro další vědeckou činnost.

20. 9. 1641 - Zemřel v Litoměřicích **Václav Vilém z Roupova**, šlechtic a politik, který patřil k předním vůdcům českého stavovského povstání z let 1618-20. Z jeho iniciativy bylo zvoleno třicetileté direktorium, jehož se stal prezidentem. Dal popud k najímání stavovského vojska a k jednání o konfederaci se stavy ostatních habsburských zemí a o spojenectví s dalšími zeměmi. Podílel se na sepsání první stavovské Apologie (obranu), objasňující příčiny a oprávněnost povstání. Prosazoval sesazení Ferdinanda II. z českého trůnu a volbu Fridricha Falckého. Za Fridrichova krátkého panování v Čechách zastával úřad nejvyššího kancléře. Po bělohorské porážce odešel s Fridrichem Falckým ze země a přes šest let žil v exilu v Berlíně, aniž se účastnil politického života. Udržoval styky jak s emigranty, tak s katolickými politiky v Čechách. Na přímělu Zdeňka V. Popela z Lobkovic, o kterou ho sám požádal, mu Ferdinand II. udělil v roce 1628 milost. Roupovec ji však nevyužil a do Čech se vrátil až se saskými vojsky v roce 1631. Postaral se o důstojné pohřbení hlav popravených účastníků povstání, vystavených na Staroměstské mostecké věži, a spolu s Thurnem se pokoušel, ač bez úspěchu, o vytvoření stavovské vlády. Podruhé se domů vrátil v době tažení švédských vojsk do Čech v roce 1641. Zde také, prý v návalu šílenství, snad z bezvýchodnosti své situace, zemřel.

22. 9. 1596 - Společné vojsko česko-moravské hájilo uherskou pevnost Jager (Eger) proti tureckým oddílům sultána Mohameda III. Po třítýdenním obléhání se pevnost vzdala turecké přesile.

22. 9. 1811 - Narodil se v Rakvě **Michal Miloslav Hodža** (+ 26. 3. 1870 v Českém Těšíně) - slovenský kněz, národní buditel, politik a publicista.

23. 9. 1871 - Narodil se v Opočně **František Kupka** (Regnard Paul) (+ 21. 6. 1957 v Puteaux u Paříže) - český malíř, grafik a ilustrátor působící ve Francii, účastník protirakouského odboje.

23. 9. 1901 - Narodil se v Praze **Jaroslav Seifert** (+ 10. 1. 1986 v Praze) - básník, nositel Nobelovy ceny.

24. 9. 1946 - Ministerstvo zemědělství odevzdalo vládě návrh 6 zemědělských zákonů: 1. Revize pozemkové reformy z první republiky; 2. Zaknihování přídelů konfiskovaného majetku; 3. Zamezení drobení půdy; 4. Úpravy práva na honitbu; 5. Sclování rozdrobených polí; 6. Zajištění pomoci rolníkům při plnění dvouletky.

(red)